

O Miklavževem. 2

(L. Černej.)

Bližal se je god in prihod svetega Miklavža. Izmej Blažetovih otrok se ga je najbolj veselila devetletna Anka. In lahko: saj se je tako pridno učila katekizma, da je bila od gospoda kateheta večkrat pohvaljena. Bila je sploh najpridnejša učenka v razredu. — Pa tudi Nežica, ki še ni hodila v šolo, je z veseljem pričakovala nebeškega prijatelja otrok; kajti mati ji je pri učenju molitvic zagotavljala, da ji gotovo kaj priinese. — Le Franček — najstarejši — ni kazal nobene veselja. Bil je nekoliko lenoben in — taki otroci ne morejo veseliti Miklavža! Da pa bi zakrival svoja čustva, je večkrat prevzetno dejal: „Naj le ne bom molil, saj se ga ne bojim!“ — Tedaj, ko je videla, da se pogledala mati pomenljivo in mu po-

šel določeni večer, je obšel vendar. Že v mraku si niso nič več upali. Franček ni šel prav rad po vodo. Prišel je z malopridnim sosedom Tomom, ki mu prej vedno dajal pogum. Zmedena se bodeta zares zoperstavljala. Na isti večer skoraj zastoj otrokom na krožnike in larkoli se je zunaj kajca in Anka, Franček pa dal na duri.

1. Raj na zemi sta že postajali žalostni, a zopet nekaj zaropoče.

Zvonovi pritrkavajo:
Tin-tinkom, tonkom-tinkom;
Z neba krilatci plavajo
Na zemljo z rajskim Sinkom.

Stoti stopi Miklavž v beli
Z isivo brado. Svečano po-
Pravi naštetih rožnivenške
Da v venkeče nekaj v vežo

Stotisoč vernih src
Udano Ga pozdravlja
Krilatci jim rosé poloneta!

A On jih blagoslavlja sam pogled. Skril
začel naštevati svete

skrivnosti. Pot mu je tekel po licu, tako je iskal po svoji glavi. Spravil je zares skupaj vse tri dele rožnega venca, če tudi ne gladko in nekoliko zmešano. Miklavž ga je na to resno pogledal in povzdignil svareč roko — zunaj v veži pa je zopet zažvenketalo — — —

Anica si je mej tem časom nekoliko oddahnila. Dobro je odgovarjala na vsa vprašanja. Častiti Miklavž je zadovoljen kimal z glavo in pogladil končno deklici lepe kodre. — Tudi Nežica je napravila z božjo in materino pomočjo križ ter izmolila Očenaš.

Vsak — tudi Franček je dobil debelih laških orehov, jabolk, fig in rožičev. Deklicama so najbolj ugajale fige in rožiči, dečku pa jabolka. Bila so tako lepa, da ni bilo takih v tem času pač v vsej vasi.

Ko so otroci pretehtovali svoje darove, se je razlegal s steze sem zopet krik in Franček je slišal natančno skoz ubito šipo na oknu, kako je prosil sosedov Tone in obljuboval vse najboljše. Slišal je tudi končno globoki, počasni glas Miklavžev: „Pojdi torej, a ne pozabi — —!“ Tedaj je še enkrat pretreslo našega dečka do mozga.

Predno so šli spat, so opravili še vsi domači skupno večerno molitev in mati je pristavila Očenaš na čast svetemu Miklavžu. Anka in Nežica sta dejali vsaka na svoje okno posodico za nove Miklavževe darove in tudi Franček je nastavil skrivaj krožnik.

Ko so se otroci zjutraj zbudili, so jih zares čakale razne sladčice. Črez Frančkov krožnik pa je ležala vrh njih debela, spletena šiba. Deček se je ozrl skrbno po sobi, ga li kdo ne vidi, in skrtil v naglici šibo pod postelj. Pri pometanju pa jo je kmalu našla mati. Obesila jo je za podobo svetega godovnjaka, visečo ob steni, rekoč: „Ta je blagoslovljena Miklavževa!“

Frančka je bilo sram in na tihem je sklenil, da se bo v prihodnje pridneje učil in da ne bo več tako prevzetno govoril. Ko sta prišla skupaj s sosedovim Tonetom, ki se je tudi precej popravil, pripovedovala sta si natanko vse, kako je bilo. Pri tem pa se nista prav nič smejala in tudi ne dražila drug drugega,

